

KOKO SAMU MEGSZÖKIK 3.

Sokáig sírdogált-szipogott az iskolai szertár sarkában Koko Samu, és nem akadt senki, aki megvigasztalja. De mivel sírni és keseregni nem lehet ítéletnapig, ő is abbahagyta egyszer. Elindult körülnézni...

A robotgyerekek mozdulatlanul álltak, kettes sorokban.

Koko Samunak hirtelen jó ötlete támadt, és bekapcsolta őket. Felizzottak a szemek: moco-rogni kezdtek a lábak, s az áramtól életre kelt robotgyerekek közrefogták Koko Samut:

– Miért kapcsoltál be? Kell valamit dolgozni? – kérdezte az egyik.

– Nem kell – intette Koko Samu –, csak kérdezni akartam, nem volna kedvetek velem csatangolni?

– Hová? Hová? – kérdezték a robotgyerekek.

– Bárhová, csak ne rostokoljunk itt élettelenül és ráadásul bezárva...

– Mit képzelsz, hékás?! – ripakodott Samura egyik társa. – Azonnal kapcsolj ki bennünket!

– Butább vagy egy cséplőgépnél! – kiabált csúfondárosan vissza neki Samu, de azért rendre kikapcsolta a robotokat.

Egy kicsit irigykedett kikapcsolt társaira, hiszen őket fel tudják használni erre-arra, ám ő, a kis termetű, törékeny robotgyerek, mit tehetne az emberekért?

Gondolataiból Ivácsony Péter rendretuasító hangja rezzentette föl:

– Samu, nehogy megszökni próbálj!

– Hogyan, te végighallgattad, amit beszéltünk? – kérdezte meglepetten Samu.

– Igen. Mindent hallok innen, a szobámból. Bárhol légy, én hallhatlak, és te is hallhatsz engem – mondta Péter.

Koko Samu végigtapogatta magát, s csakugyan, testén rejtélyes kapcsolókat talált. Addig csavargatta-nyomogatta őket, amíg elérte, amit akart: úgy szabályozta az összeköttetést, hogy ő mindenről értesüljön, de Ivácsony Péter ne halljon, ne tudjon semmit arról, ami vele, Samuval történik.

Ivácsony Péter még szólongatta Samut, de mivel semmit sem hallott, azt hitte, hogy a kis robot elaludt. Mikor aztán több napon át hiába szólongatta, úgy tett, mintha belenyugodna abba, hogy a robotgyerek nem akar érintkezni vele.

Samu ujjongva hallgatta, mennyire búslakodik volt gazdája: örült, hogy Ivácsony Péter szereti, ragaszkodik a törékeny kis robothoz.

Mivel itt a szertárban nem akadt társa, Koko Samu elhatározta, hogy este megszökik. Addig ügyeskedett, míg egy dróttal kinyitotta a zárat. Végigtrappolt a folyosón, az udvaron, s máris a kert alatt lopakodott a város széle felé, nehogy észrevegyék. Egyszerre csak egy kidobott, üres hordóba ütközött, körbejárta, kívül-belül szemügyre vette; arra a következtetésre jutott, hogy ez neki lakásnak egyelőre éppen jó lesz.

Néhány napig még az orrát sem dugta ki belőle, minden szórakozása az volt, hogy a rádióján hallgatta, mi történik Ivácsony Péteréknél.

Egy este aztán már nem bírta tovább az egyedüllétet, konzervdobozból kis lámpást eszkábált, s visszaindult a városba. Ment, mendegélt, néha botorkálva, s állandóan ezt motyogta:

– Társat kereselek!... Társat kereselek!...